

ned imod, at vi deltog i Irakkrigen, for der var ikke noget folkeretligt grundlag for det.

Det andet, jeg vil sige i forhold til vedtagelsen her, er, at hvis man læser den første pind, står der jo også:

»Folketinget konstaterer, at der med FN's sikkerhedsrådsresolution 1511 (2003) foreligger et klart« – et klart – »FN-mandat for den multinationale sikringsstyrke i Irak.«

I denne formulering ligger der også, at der ikke har været noget klart mandat tidligere, hverken for besættelsen, krigen og heller ikke for tiden efterfølgende. Det er der nu i resolution 1511. Der er et klart mandat.

Så jeg synes egentlig, at dette forslag til vedtagelse er et kæmpe skridt i den rigtige retning og i øvrigt en stor indrømmelse fra regeringen til oppositionen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Enhver vælger jo, hvor naiv man vil være, og det må hr. Jeppe Kofod og Socialdemokratiet selvfølgelig også have lov til at vælge.

Jeg vil bare sige, at for mit vedkommende synes jeg, det er meget naivt at sige, at det repræsenterer et fantastisk skridt fremad, fordi der står, at der nu er et klart mandat, og det var der ikke tidligere, hvorefter regeringen går op og siger, at der har været et klart mandat hele tiden, og statsministeren nikker.

Det er naivt, når man siger: Nu har vi virkelig flyttet hegnspele, fordi vi har fået igennem, at det i modsætning til sidst skal være i overensstemmelse med folkeretten, når vi sender militær ud. Så regeringen går op og siger – og om et øjeblik vil statsministeren nikke igen: Jamen det var der sådan set også, da vi sendte dem ud; det var i overensstemmelse med folkeretten.

Dette forslag til vedtagelse betyder absolut ingenting, ud over at Socialdemokratiet og De Radikale er kommet tilbage i folden. Det er præcis ligesom med Irakhøringen. Man er kommet tilbage i folden, og så må spørgsmålet stilles mere politisk: Hvorfor er man det? Hvorfor har Socialdemokratiet og De Radikale kapituleret?

Min analyse, og den kan hr. Jeppe Kofod jo argumentere imod, er, at det er, fordi man ved, at man skal i regering igen, og der vil man gøre det samme, som man tidligere har gjort, nemlig bryde folkeretten og rette sig efter, hvad USA siger, ligesom da man bombede Sudan. Eller vil hr. Jeppe Kofod komme herop og beklage, at

den socialdemokratisk-radikale regering tidligere støttede det aggressive angreb på Sudan?

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jann Sjørnsen for en kort bemærkning, og efter ham er det hr. Villy Søvnald, og så er det hr. Jeppe Kofod for at svare.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg vil godt understrege over for hr. Jeppe Kofod, at jeg ikke har sagt, at det her forslag til vedtagelse er indholdsløst, det er det ikke.

Men det er fuldstændig meningsløst efter den debat, vi har haft indtil nu, og med de tilkendegivelser, vi har fået fra statsministeren og udenrigsministeren og fra hr. Troels Lund Poulsen fra Venstre, at Socialdemokraterne tilslutter sig det her forslag til vedtagelse – specielt dette, at man nu lige pludselig skal til at lægge afgørende vægt på, at dansk deltagelse i militære indsatser finder sted i overensstemmelse med folkeretten, når vi ved fra hr. Troels Lund Poulsen, at den sætning også indbefatter det, Folketinget tog stilling til i marts måned, nemlig at gå i krig mod Irak, på trods af, som hr. Jeppe Kofod selv sagde, at det var en knægtelse af folkeretten. Der var ikke noget FN-mandat eller alle de andre gode og rigtige ting, hr. Jeppe Kofod har sagt.

Kl. 11.40

Hr. Jeppe Kofod må forstå, at det virker helt absurd. Han kan godt prøve at bortforklare det med, at det er en kæmpe indrømmelse fra regeringens side, men det er vist kun hr. Jeppe Kofod, der i denne debat kan se, at den indrømmelse er givet.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Hvis nogen er i tvivl om, hvad konsekvensen af den her vedtagelse er, så behøver man kun at se ned på statsministeren. For første gang i rigtig mange dage ser statsministeren glad ud. Og det er jo et tegn på, at sjældent har nogen givet så stor en foræring i en situation, der er ubekvem for alle andre statsledere.

I Danmark havde man partier, Socialdemokratiet, De Radikale, som var imod krigen, som i dag har lavet en stærk argumentation imod det folkeretlige brud, der skete i sin tid, og så ender det med, at man laver en vedtagelse, der er så bred, at man skal have meget vide bukser, for at de ikke revner. Jeg er ikke sikker på, at hr. Kofod